Ludas Matyi

…folyam, 16. szám. **SZATIRIKUS HETILAP** …est, 1945 szeptember 2.

Mindenki lépik egyet: ára 10 pengő

Ludas Matyi megmagyarázza

A Szinház című hetilap 2. számában Szigethy István „első osztályú rajzoló", több lap, (Az Ojság, Színházi Élet, Drotkete, *Képes Világ stb munkatársa azzal gyanusítja a L. M. kitűnő munkatársát, Byssz Róbertet, hogy Hangtalan Heti Hiradójának játékos ötletét tőle „vette át" — hogy finoman fejezzük ki magunkat. Minthogy mi a gyanúsításban nem ismerünk tréfát, tehát megállapítjuk, hogy Pistike és Robika közös apja a néhai Borsszem Jankó Vigyázó Lacikája, „akit" Faragó József és Bér Dezső rajzolt, mint az az itt látható fakszimiléből is kitűnik. Ők szintén örökölték az ötletet, amely a karikatura története szerint 1744-ben tűnt fel először. Ezt Szigethy István bizonyára éppúgy tudja, mint mi. Ha mégis azt állítja magáról, hogy „egy kis ötletért nem megy a szomszédba", akkor ezzel bizonyára csak arra akar utalni, hogy a régi vicclapok köteteit a lakásán tartja.*

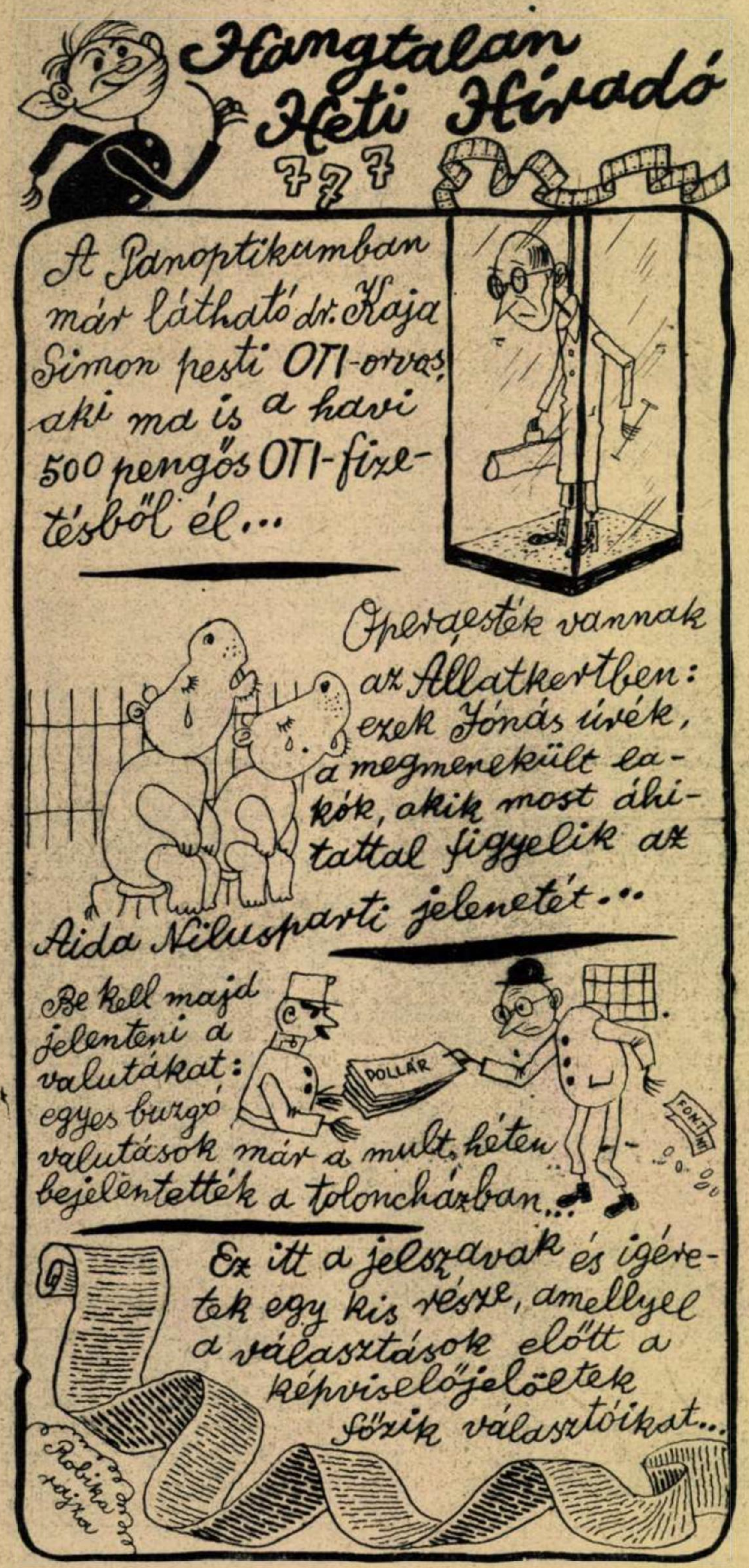
Budapest, április 18. 1532. (16) szám. XXX. évfolyam. 1897.

BORSSZEM JANKÓ

Dugába dőlt husvéti öntözés.

Megjelen minden vasárnap. Egyes szám ára 10 kr.

Ludas Matyi
elsőosztályú visszafizető.

Dohány

Elmúltam négy-, meg öthetes
S ez nem volt tőlem ötletes,
Minek nőttem fel és mire,
Ha nem vittem, csak ennyire?

Nem lettem hentes, fűszeres,
Se ószeres, ki pénzt keres,
Csupán dohányos lettem én,
De még dohányban is szegény.

Van itthon még néhány dekám,
Csak az nem biztos, hogy dohány.
Sötét és csutkás vagdalék,
Én rágyujtok, de ő nem ég.

A csutkája papirt lukaszt,
A füstje csíp, tüdőt suvaszt
És bírja-marja alapon,
Ő mar engem — én nem bírom.

Ha sodrom, szívom, gyujtom őt,
Mindig átkommal sujtom őt.
Halál reá és nyaktiló...
Bár lenne még vagy hat kiló!

— gonist —

Viharos alkonyat

— Mi az? Esik a hó?
— Dehogy, csak felgöngyölítették a tollszindikátus frontját...

Igazán egyszerű

— Tegnap a villamoson összeverekedtem egy ujságíróval. Úgy pofonütött, hogy kiugrott az állkapcsom. Mit csináljak?
— Igazán egyszerű. Kérjen helyreigazítást.

A Markó-uteában

— Maga húszéves korában már pártszolgálatos volt. Mit szólna szegény öreg apja, ha tudná, hogy öt évre ítélték magát emiatt?
— Tessék megkérdezni tőle. Itt ül mellettem.

Textilesek egymás közt

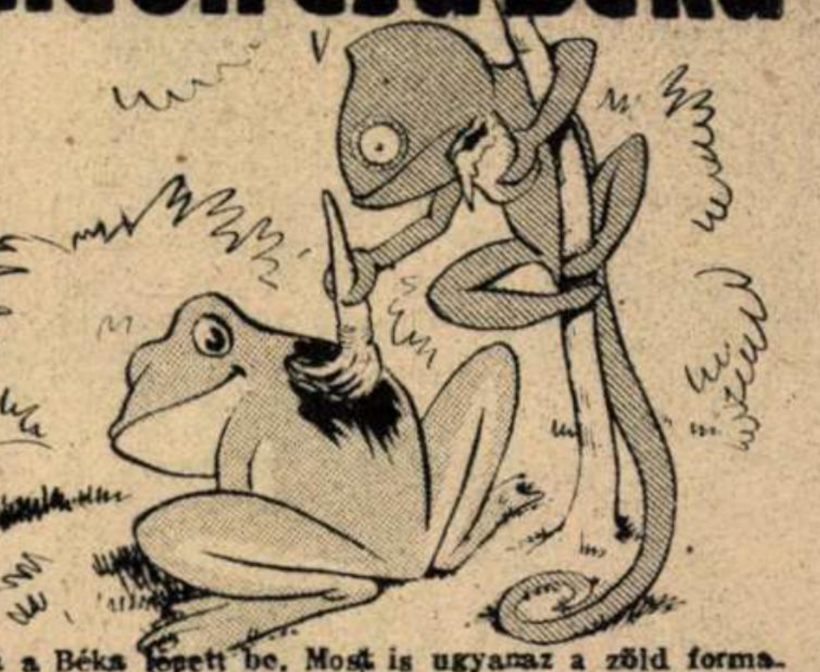
— Hogy vagy?
— Ne is kérdezd. Végem van.
— Szerencsés fickó. Nekem mindössze 6 méterem van.

Razzia utáni reggel

— Milyen épület ez, bácsi?
— A toloncház.
— Érdekes. Azt hittem, az Elhagyott Javak Kormánybiztossága.

A Kameleón és a Béka

Kameleón, a nagy állatfestő, azaz festőállat, aki önmagát mindig oly gyönyörűen tudta átfesteni a környezet színére, festőműtermében ült a tükör előtt és bámulta rikító vörös színét melyre átszínezte magát most, amikor körülötte minden égő vörös volt.

Míg a nagy Oroszlán és társai a Népbíróság elé kerültek Kameleónt már az Igazoló Bizottság felmentette.

Álmodozásából kopogtatás verte fel. Legnagyobb csodálkozására a Béka lépett be. Most is ugyanaz a zöld formaruha volt rajta, csak a lábszallag hiányzott róla.

— Minek köszönhetem ezt a váratlan szerencsét? — kérdezte kimérten a Kameleón.

— Édes öregem — kezdte a Béka sírósan brekegve — hozzád jöttem, a világhírű festőhöz. Bujkálok, cimbora, bokorból-bokorba, mert a méregvörös Pulyka kopói halálra keresnek. Avval vádolnak, hogy a görbeorru, fajtisztátalan papagályokat és karvalyokat, vörösbegyeket és pulykákat én irtottam ki.

— Hát ami igaz, igaz — dünnyögte a Kameleon — te akkoriban ökörnagyságúra fujtad fel magad. Engem nem is nagyon láttál meg!

— Ó, ne mondj ilyeneket, Pajtás, hiszen akkor te is nagy keretlegény voltál s emlékszel, azt a Vörösbegyet hogyan rugdostad meg?

— Csitt, csendesebben — suttogta ijedten a Kameleón — tulajdonképpen mit kívánsz tőlem?

— Ó fess pirosra, fess pirosra, fess! — brekegte a Béka.

— Ha lehet, szivesen megteszem — felelte készségesen a Kameleón — de hoztál-e magaddal festéket? Mert nekem nincs.

— Egy kis vért hoztam, még akkor spóroltam össze, mikor lehetett, egy kis pulykavért.

— Az jó lesz, de megfogja-e majd a bőröd? Nem fog-e átütni rajta a zöld szín?

— Próbáld csak meg, még mindíg jobb lesz, mintha ilyen feltűnően zöld vagyok.

A Kameleón ecsetjével bekente a Békát áldozatai vérével szép vörösre. De a festék nem volt eléggé fedő és a zöld alaposan átütött rajta.

Közben a Béka sírósan brekegte:

— Tudod, mindent megpróbáltam már. Megváltoztattam a nevemet Békáról Békére, de mit sem használt, mégis üldöznek.

A Béka hálálkodva köszönte meg a Kameleón szivességét, de az nem sokat segíthetett rajta. Miközben új vörös zekéjében pöffeszkedett, egy vezető Pulyka megszagolta rajta az apja vérét és népbíróság elé juttatta. Halálra ítélték, de kegyelmet kapott és most ő kapdossa a legkövérebb legyeket a sok zöld között, bár tüskés drót korlátozza ugrándozását.

A Kameleón pedig magas pozícióba jutott és még ma is ott csücsül, míg le nem leplezik és fel nem akasztják (vagy dorgálásra nem ítélik).

A válogatós kanibál

— Mi lesz ebédre fiam?
— Endre Lászlót megsütöm...
— Ajjaj... Embert nem kaptál?

Hogyan került Sötéth Ödön zsebébe 150 Napoleon, 50 font és félkiló arany?

(Peches ember ne menjen a Tőzsde elé!)

A legutóbbi nagy razzián elfogták a Tőzsdepalota előtt Sötéth Ödön magántisztviselőt is, akinél a motozás során a címben felsorolt apróbb csecsebecséket találták. Sötéth ártatlanságát hangoztatta s arra a kérdésre, miként került zsebébe a nála levő aprópénz, a következő vallomást tette:

— Uraim, beismerem hogy a látszat ellenem szól. De ártatlan vagyok! Reggel 7 óra tájban a Nagymező-utcában járkáltam, hogy

valami alkalmi munkát

szerezzek, amelynek révén éhező feleségemet és három kicsiny gyermekemet némi táplálékhoz juttathatom. Megszólítottam egy hölgyet, aki cekkert vitt, hogy szívesen segítenék neki 30 pengőért, de csak 20-at igért. Később ajánlkoztam

felaprítani 5 mázsa fát,

de ezt a munkát sem kaptam meg. Egészen kétségbeesve beültem egy kávéházba, hogy megmérgezzem magam. Minthogy az orvosom legutóbb azt mondta, hogy a feketekávé

nekem méreg,

rendeltem egy feketét és csüggedten vártam a halált. Már kilenc óra volt és sírva gondoltam arra, hogy az én gyermekeim, akik

már reggel hétkor

is éhesek voltak, mennyire éhezhetnek már ilyenkor, kora délelőtt. Szívfacsaró látvány az ilyen éhező család, kérem, rettenetes az. Végre féltízkor — hála az égnek — munkához jutottam. Egy férfi megállított és azt kérdezte: *vállalna-e egy alkalmi munkát?* Megragadtam a kezét és megcsókoltam: *uram, Isten fizesse meg a jóságát, amiért segít az éhezőkön. Miről volna szó?* Erre elöszedett tíz darab színes papírdarabot, úgy nézett ki, mint a bankjegy, de én honnan tudhattam volna, hogy az angol font? Azt mondta: *„van itt néhány ilyen sajátságos papirdarab, ezt el kellene vinni a Szabadság-térre eladni. Ezt most ott veszik."* Nem akartam elhinni, hogy van, aki ilyesmit gyüjt, dehát nem akartam a munkaalkalmat elszalasztani. Elfogadtam tőle a papirdarabokat, amikor így szólt: *„Ott talál majd egy csomó embert, azok közül adja el valakinek, kap érte 150.000 pengőt. Ebből 30.000 a magáé lehet, amiért elviszi. Jó lesz így?"* Persze hálálkodtam és megkérdeztem, hol adhatnám át a többi 120.000 pengőt. Erre azt mondta, hogy öneki el kell utaznia délben, legjobb lenne,

ha én előre

odaadnám a százhúszezret. Odaadtam a százhúszezret. Megveregette a vállamat és azt mondta, tudja, hogy ez trógermunka és én jobb ember vagyok, de fel a fejjel,

a munka nem szégyen.

Hát így volt. Ja, a félkiló arany? Hát az úgy volt uraim, hogy az én drága, jó feleségem, aki napszámba járt egészen addig, amig fiatal szervezetét a gyilkos hajókötél meg nem támadta, szóval az én drága gyermekeim mártiranyja azt mondta reggel: te Ödön fiam, vigyázz magadra, nyolcvan kilónál többet ne cipelj. És vigyázz, mert rettentő

szeles az idő,

te meg úgy le vagy fogyva, hogy rettenetes, mert minden falatodat odaadod a gyerekeknek. Tegyél a zsebedbe valamit fiacskám, hogy el ne fújjon a szél, mert ha téged elfúj a szél, akkor mi

kereső nélkül

maradunk. Ekkor mindketten sírtunk és én leemeltem a szekrényről egy ilyen izé... egy ilyen papírnehezéket és a zsebembe tettem, de bizonyisten

nem tudtam, hogy arany,

nem is tudhattam kérem, mert aranyat én még nem láttam, én ezt kérem, réznek vettem most félve, de úgy látszik,

csalók karmai közé kerültem.

Hát így volt.

A kihallgatást végző rendőrtiszt ekkor így szólt:

— Hát ez rendben van és érthető. De honnan volt a 150 Napoleon arany?

— Bocsánatot kérek, kapitány úr — méltatlankodott Sötéth, de egy negyvenötéves felnőtt ember mégsem mászkálhat az utcán egy fillér nélkül... Tetszik tudni, a kutyák... **(tabló)**

SZÓL A KAKAS MÁR...

(Hammer Ferenc dr. pénzügyi titkár, volt munkatáborparancsnok a Népbíróság előtt felel azért a gaztettéért, hogy annakidején dermesztő hidegben fára ültette a munkaszolgálatosokat, ahol kukorékolniok kellett, amíg holtan le nem zuhantak.)

Népbíró: Szóval a felmentését kéri?

Vádlott: Igen. Mert csak azért küldtem a muszokat a fára, hogy az eljövendő demokrácia hajnalát kukorékolják.

Ajándék

— Öt könyvet küldtem az anyósom születésnapjára.

— Na és? Mi van ezen röhögni való?

— Mind az öt rajta van a betiltott könyvek listáján.

Adalék

a jövő irodalom történetéhez. Irta: Gábor Andor

Az író mindig megfigyelt
(És így volt ez helyén),
Megszámolta a hajat is
Az emberek fején.

Megírta az irodalom
A rosszat és a jót,
S a multról értesülhetett
A kései utód.

Mint a Goncourtok vagy Flaubert
Én is megfigyelek,
S a legkisebb hangzatra is
Precízen ügyelek.

S leírom szószerint, amit
Hallok köröskörül,
Nincs benyomás, mely egy írót,
Jó írót, elkerül.

*Nos: **egy** előbbi kor se volt*
Ily édes-szájú kor,
Az ajkakon, ha hallgatom,
Csak ez lebeg: Cukor.

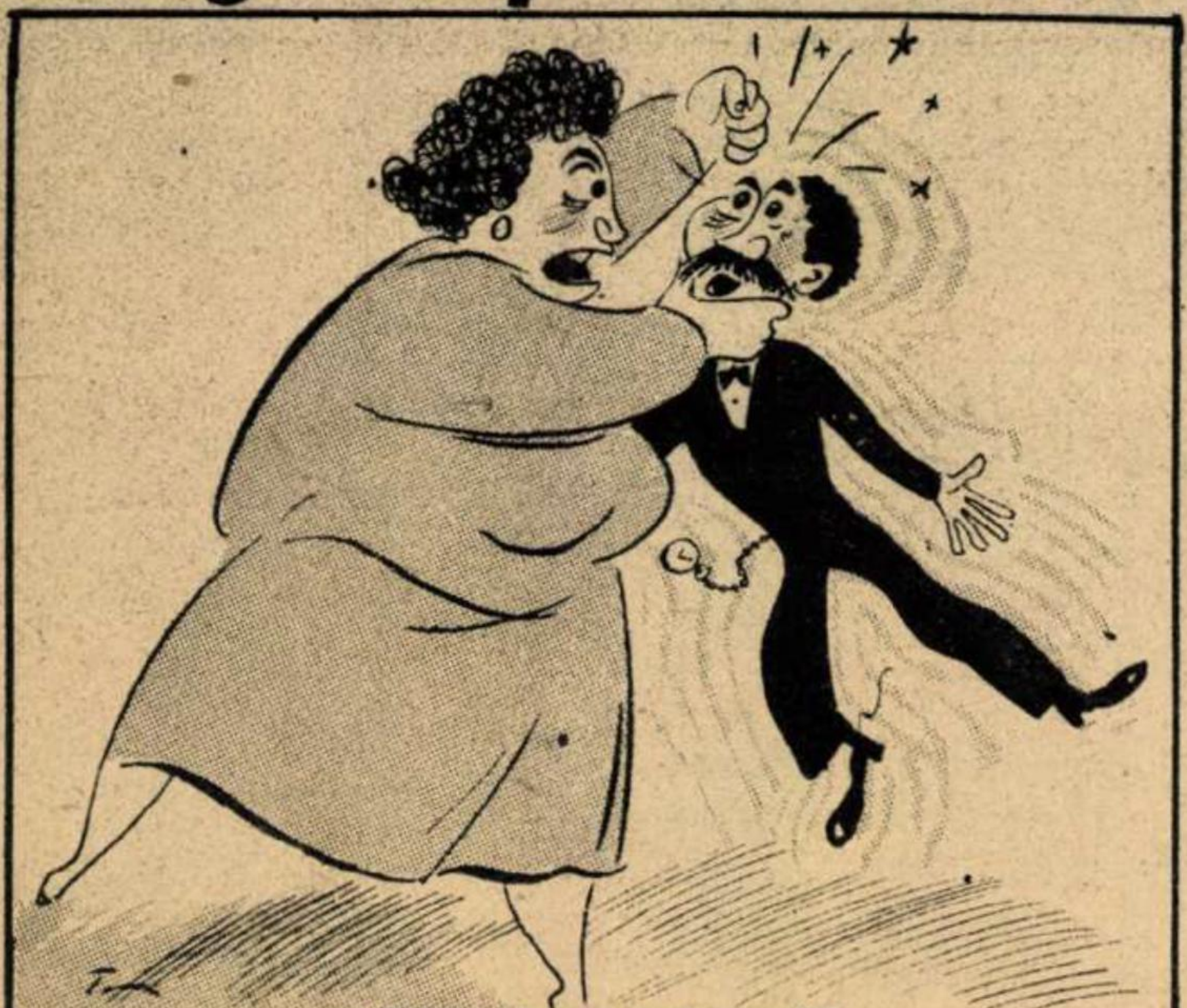
S ily bőségben egyik sem élt,
Jegyezze föl, ki ír,
Uccán, ha két ember beszél,
Mind ezt beszéli: zsír.

S arannyal is bélelt e kor,
Mert minden oldalon
Lágyan lendül, miként a dal,
E szó: Napoleon...

Ily alapon most leteszem
Költői lantom' én,
S regényt írók, melyben korom'
Ábrázolandom én.

S a majdani Horváth Cirill
Kimondja fontosan:
„Nagy író volt, mivel korát
Följegyzé pontosan."

Megkönnyítik a válást

— Válni akarsz nyomorult?

Éjjeli vendég

— Államtitkár úr... még ezt az egyet írja alá...

1923

UJSAGHIR: Magasházy szárnysegéd vallomása szerint Hitler már 1923-ban meglátogatta Horthyt és anyagi támogatást kért mozgalma szervezéséhez.

— Nesze fiacskám, itt van egy kis pénz cirkuszra.
— Köszönöm bácsi, majd ha nagy leszek, visszafizetem.

Helyreigazítás

Farkas Mihály belügyi államtitkár mult számunkban közölt karikatúrájába értelemzavaró sajtóhiba csúszott be. Beavatott helyről értesítik lapunk szerkesztőségét, hogy nem igaz az az állítás, hogy Farkas Mihály ilyen:

igaz ezzel szemben az, hogy ilyen:

Nagy Ferenc lépése az újjáépítés érdekében:
sztrájkolhat a paraszt!

Nagy Ferenc újjáépítési miniszter kiállt a paraszt-sztrájk mellett. A Független Kisgazdapárt jobbszárnya a miniszterrel együtt harcol a parasztok sztrájkjogáért.

A miniszter a sztrájk révén felszabaduló paraszttömegekkel akarja megkezdeni az újjáépítést s az sem kétséges, hogy a parasztság munkáját viszont a közmunkára kötelezett pesti lakossággal kívánja elvégeztetni. Budapest népe vidékre költözik, hogy az őszi szántást elkezdje. Nagy Ferenc intézkedett, hogy addig is, amig a teljes népcsere megtörténik, az időjárás kedvező maradjon. A Hivatalos Lap mai száma közli, hogy a miniszter intézkedésére a nyár ezévben november 21-ig tart s aki ennek ellenére már november közepén fázni merészel, azt internálják.

A miniszter rövidesen rádióelőadásban magyarázza meg a parasztságnak, hogy mi is az a sztrájk. Eddig azt hitte, hogy a parasztsztrájk áruuzsorát jelentene. A paraszt ugyanis eddig dolgozott és nem ért rá idegen nyelveket megtanulni.

Ahol minden baloldalit
Kemény börtön fala zárja
Ki, ott a miniszterelnök?
Mister Bevin Salazárja.

Hazatérnek a hadifoglyok!

Bevin: Mister Sztálin, Ön ezeket a foglyokat hazaengedte anélkül, hogy engem megkérdezett volna? Hol itt a demokrácia?

Megszünik
Megszünik
Megszünik!

A BSzKARt terveket készit az utasforgalom csökkentésére.

De

mi történik, ha a BSzKRt csalódik és nem csökken az utasok száma? Elárulhatjuk: erre az esetre is vannak intézkedések előkészületben.

Elsősorban is

megszüntetik

a villamosok számozását. A kocsik össze-vissza fognak járni, aki — mondjuk — az Apponyi-térre akar utazni,

kiteszi

magát annak, hogy Ujpestre érkezik meg. Hogy a kocsivezetők a kocsik végcélját el ne árulhassák, induláskor

zárt

borítékban kapják meg az útirányt. A borítékot

csak

a végállomáson bonthatják fel.

Ha még ezekután is akadnának megrögzött és passzionátus utasok,

eltörlik

a megállóhelyeket s ezzel egyidejüen fokozzák a kocsik sebességét. A fel- és leszállani óhajtók ilyenformán csak menetközben szállhatnak ki, azaz fel. Könnyités céljából a volt megállóhelyeknél

függőágyakat

fognak felszerelni a kiugrók részére, ami már csak azért is szerencsés gondolat, mert a függőágyakat

felszállásra

használni természetesen nem lehet.

Ha még ezekután is akadnának olyanok, akik csakazértis ki akarnak babrálni a BSzKRt-tal, tervbe van véve, hogy

megszüntetik

a sínhálózatot. A villamosok ilyenformán a kövezeten fognak szaladni, ami a vaskereket tekintve alapos rázást okoz. Hogy fejüket az

alacsonyabb utasok is

véresre verhessék, a kocsik tetőzetét alacsonyabbra hozzák. Az átalakítások költségeit a további díjemelés biztosítja.

Ha még ez sem segitene, végső megoldásként visszaállítják az átszállójegyet, a kocsik számozását, a megállóhelyeket és a sínhálózatot,

ellenben

magukat a villamosjáratokat

megszüntetik.

Az igazgatóság mindenesetre el van szánva arra, hogy erélyes kézzel nyúl bele a dzsungelbe és kíméletlenül letöri a nagyközönség utazási kedvét.

> *— Van kétszázezer pengőm. Mihez kezdjek?*
> *— Ne adja a bankot! Ugyis eszpresszót nyit vagy lapot alapít.*

Dal a pesti hidakról

Irta: Békeffi István

HIDAK

A folyó csa folyik. Csobog, susog.
A parton ülek s lógatják a vízbe
A lábukat, mint fáradt koldusok.

MARGITHID

Hatalmasabb híd, forgalmasabb híd,
Szebb, szélesebb híd nem volt egy se nála.
Villamos-sor. Autóbusz. Stráfkocsik.
Soffőrök kína, biciklisták halála.
Sok éve egyszer rajta jött sietve
Egy kislány hozzám a Margitszigetre...
Sok szép emléke van. De azok közt is a
Legszebb talán a Krúdy konflisa,
Mely a szigetre itt járt éjszakánként.
Vagy Szép Ernő úr baktatott gyalog.
Költők, színésznők és más angyalok
Jártak itt. Szép úr verset írt az őszről...
A Margithíd Ó halt meg legelőször.

LÁNCHID

Emlékszel, drágám? Ez volt a mi hídunk!
Úgy szerettük lámpáit, lobogóit.
Mert ez a híd, ez folyton ünnepelt,
S oly ünnepélyesen folyt a folyó itt
És sem tehejárművet, sem biciklit
Nem tűrt e híd gőgös forgalmi rendje...
Lobogó zászlók közt, lobogó hajjal,
Nyitott autón mentünk s a nyári hajnal
Olyan volt, mint egy nagy film hepiendje!

ERZSÉBETHID

Ahányszor láttom, kedvem volna sírni.
Naponta négyszer mentem rajta át,
Ha a Rudasba költöztem be, írni.
Öreg Rudas. S a tér a szép utakkal,
Fehér padokkal, kénszagú kutakkal,
Finom külföldi fürdőhely-szerű.
És mégis má. Oly kedves, egyszerű...
Rudas, ahogy most a multban figyellek,
Úgy meghat az a kis vidéki jelleg,
Mely mindég a szemembe ütközött...
Döbrentei-tér Azért szeretlek,
Mert itt volál üdítő átmenetnek
Karlsbad és Hódmezővásárhely között...

FERENC JÓZSEF-HID

Az ő halála sem hagy hidegen.
Mert híd volt. Pesti híd volt. Hát szerettem.
Csak ritkábban találkoztunk mi ketten.
Kicsit távol volt. Kicsit idegen.
Mindég dübögött. Nehéz stráfkocsik
Vittek zsákokban lisztet, kockacukrot...
Öngyilkosok ugrottak le a Turulról.
És most a Turul is utánuk ugrott.

ÉS A TÖBBI

S az új híd, túl a Ferenc József hídon,
Amelyen még nem mentem át soha.
Páréves volt csak. Igy, gyerekkorában
Halt meg szegény. A sors oly mostoha.
Vasúti híd: a vonat ablakából
Néztük, hogy fut a vaspillérek íve.
S akkor azt mondtuk: megérkeztünk Pestre!...
És mindég megdobbant az ember szíve...

Átkozott legyen, aki tette,
Aki a drótokat vezette,
Aki a parancsot kiadta,
Hogy most egy ország fáj miatta!...
Ember volt-e? Vajjon miféle?
Vajjon hol van most? Vajjon él-e?...

Jó étvágyat!

— Maradjon nálunk vacsorára...
— Dehiszen nem számitottak rám...
— Nem baj. Ahol öten éheznek, a hatodik sem lakik jól...

Tőzsdés ballada

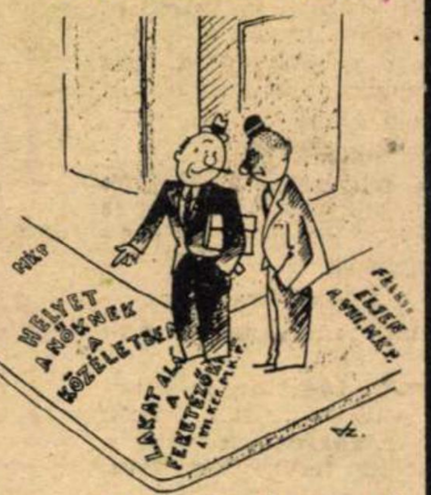
Harminc tőzsdés
Toloncba tart,
Internálásra kész
S számos valutás, élükön
Font, a kemény vitéz.

Széktoglaló

A Színművészeti Akadémia új igazgatója: a kis Ferenc

Olvasási láz

— Te mit olvasol mostanában?
— Tegnap kiolvastam a Nagykörutat és Király-utcát, ma belekezdem a Andrássy-útba.

Lakodalom és jubileum

— Ma vettem egy tyúkot. Az áráért nemrég még kettőt kaptam. Szörnyű ez a drágaság!

— Na nem minden vonalon! A mult héten egy mozijegyért csak egy filmet kaptam. Most ugyanannyiért két filmet láttam. Az Urániában a „Jubileum" és a „Lakodalom" című remek orosz filmeket.

Árbeszéd

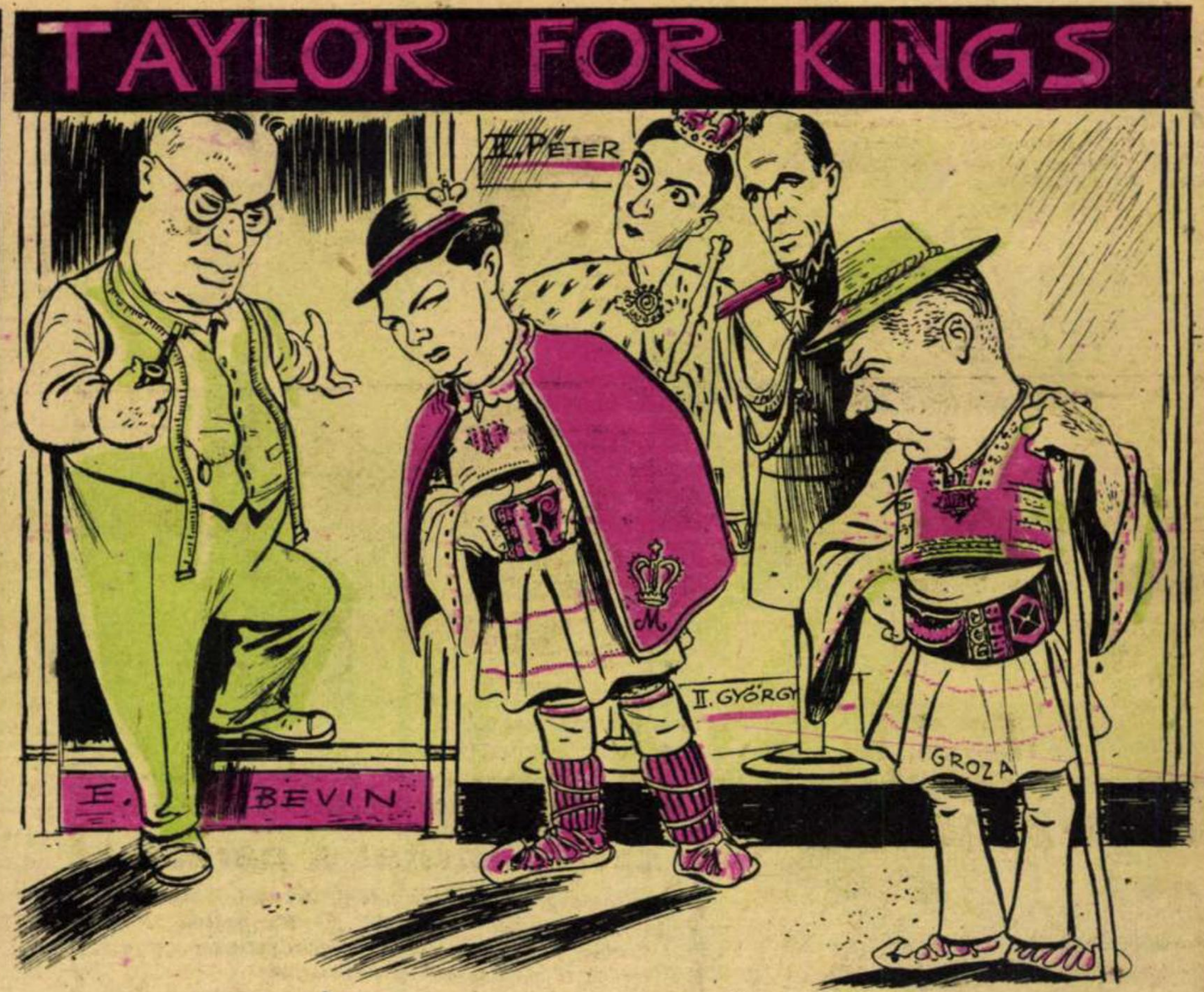
— Miért nem szállították le az árukat?
— Mert leszállították az árukat!

GÖG

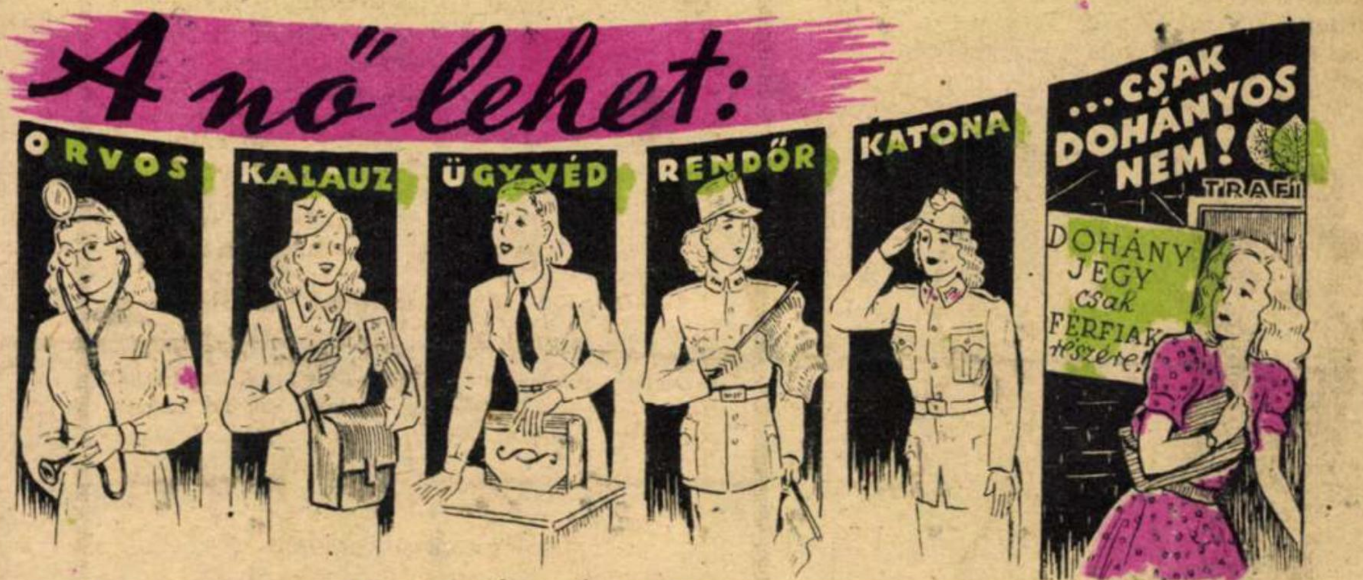
— Ez a szomszéd mért olyan büszke?
— Azt állítja, hogy a bátyja a Ludas Matyinál van.

TAYLOR FOR KINGS

Mihály román király: Probálhatunk már..?

A nő lehet:

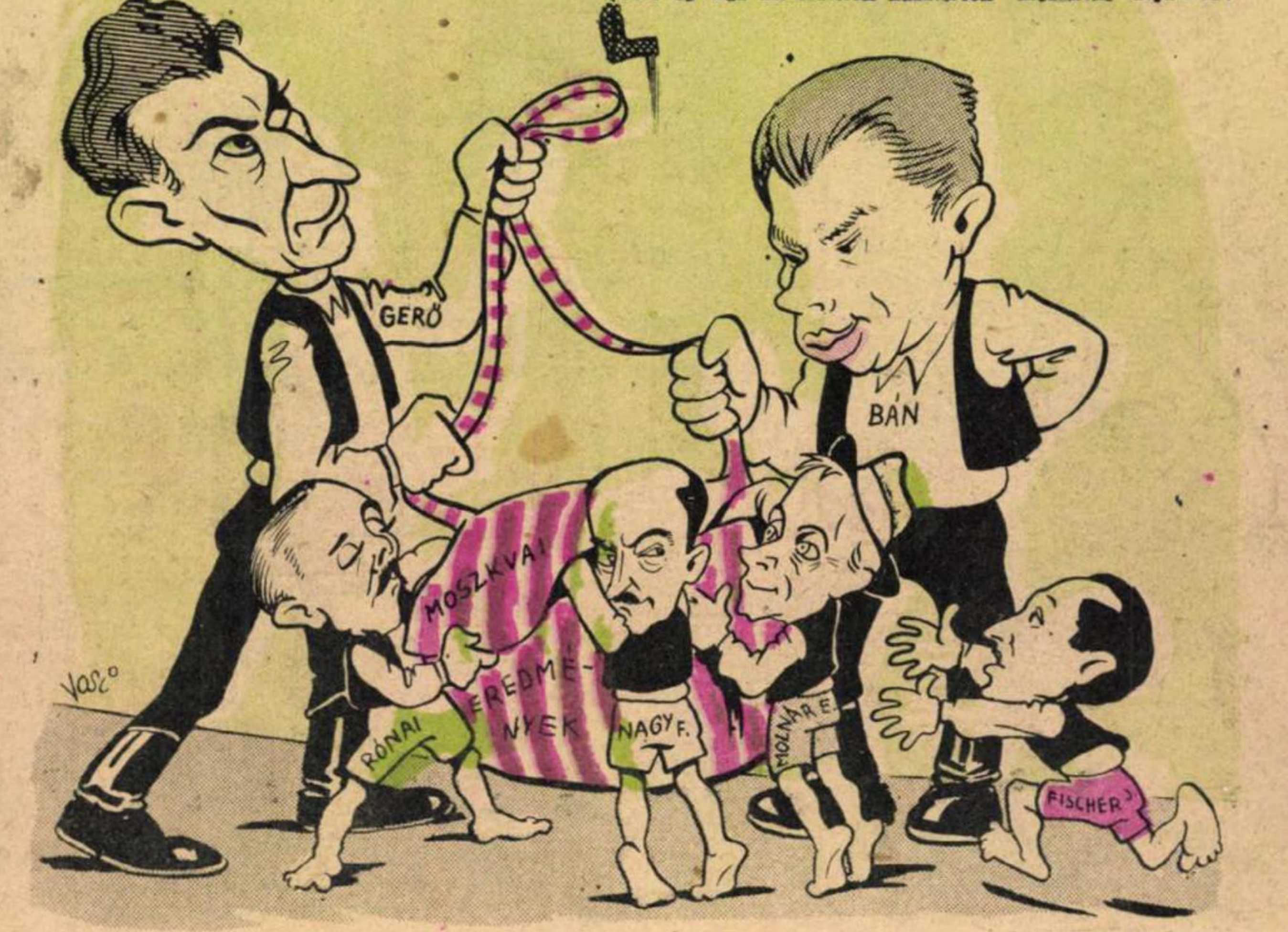

Falusi orvosnál!

— Doktor úr, árpám van. Mit csináljak?
— Még kérdi? Szolgáltassa be!

Ismét a családi körben

(Gerő és Bán miniszterek hazatértek moszkvai útjukról)

Kutat az aprónép és örvendez rajta: Szerződés van benne, igen finom fajta.

Az építtetők hamarabb kapnak lakást!

Vas Zoltán: A lakás azé, aki megműveli!

Fekétezők! **FIGYELEM!**

A Valutázók, Feketézők és Szabadkereskedők Országos Szakszervezete a legközelebbi napokban

Társas berándulást

rendez a toloncházba. Gyülekezés a tőzsde előtt délelőtt 11 órakor. Program a következő

- **½12 óra** Megismerkedés a detektívekkel. Who is who? [Ki kicsoda?]
- **12 óra** Zárt sorokban megtekintjük Budapestet délben.
- **1 óra** „Kérdezz — felelek". Társasjáték a gyüjtőfogházban.
- **2 óra** Üzenet az otthoniaknak: „Itt minden nagyon szép, a pénz úszik stb."
- **3 órától** — tavaszig a társaság a legrosszabb hangulatban marad együtt!

Szaktárs! Ne felejts el otthonmaradni!

Előleg

(Amerikai parancsra egy munkaszolgálatos pofonütötte Beregfit, a nyilas hadügyminisztert.)

(Ries igazságügyminiszter nyilatkozatában kijelentette, hogy a Népbíróság nem áll hivatása magaslatán.)

— Ami biztos, az biztos!

Szakmai érzékenység

A legutóbb irónikus hangnemben foglalkoztam a zsemlével. A cikk megjelenése után szigorú levelet kaptam a szakmai érdekképviselettől. Felszólítottak, hogy a jövőben tiszteljem a tisztes ipart, mert ellenkező esetben kenyértörésre kerül közöttünk a sor.

Más alkalommal krokit írtam arról a bizonyos kocahorgászról és a szakma itt is hevesen tiltakozott. Hogy ők nem szoktak kukacoskodni, de ha ilyesmi mégegyszer előfordul, akkor örök horog.

Irtam egy órakrokit. A humoreszk megjelenése után az órásipartestület titkára ajánlott levélben tudomásomra hozta, hogy ő ugyan nem az az ember, aki mindjárt felhúzza az órát, de a szakma mégsem járhatja le magát teljesen.

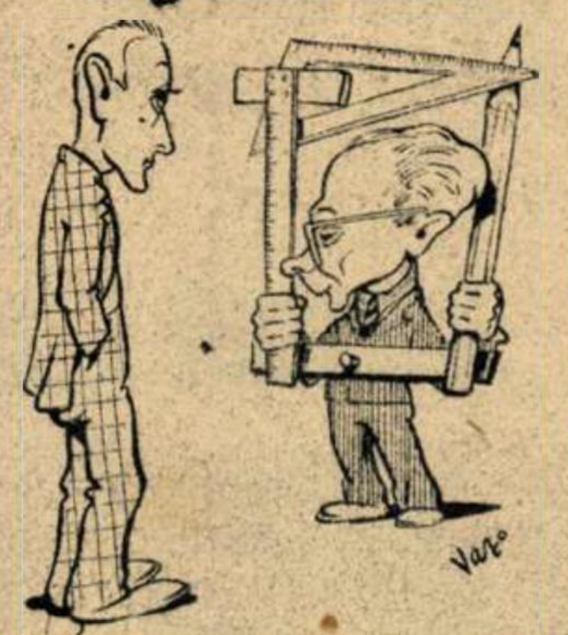
Nemrégiben a kéményseprőkről írtam. Erre nekemrohant a szakmai érdekképviselet. Hogy ők nem szoktak azonnal a legfelső emeleten lenni, de a *korom*hoz képest én túlsokat engedek meg magamnak, s majd tesznek róla, hogy ne feketíthessem be őket mégegyszer.

Ezek után töprengeni kezdtem, hogy kiről lehet egyáltalán krokit írni. Ragyogó ötletem támadt: a humoristák biztosan értik a tréfát. S legott kanyarítottam egy humoreszket, amelynek szenvedő hőse én magam voltam. Lelkendezve vittem be a népszerű vicclap szerkesztőjének. Komor arccal olvasta végig, azután visszadobta:

— Hogyan képzeli, kedves kollégám. Azt akarja, hogy holnap az egész város a humoristákon röhögjön?

Csorna Béla.

Gyanús!

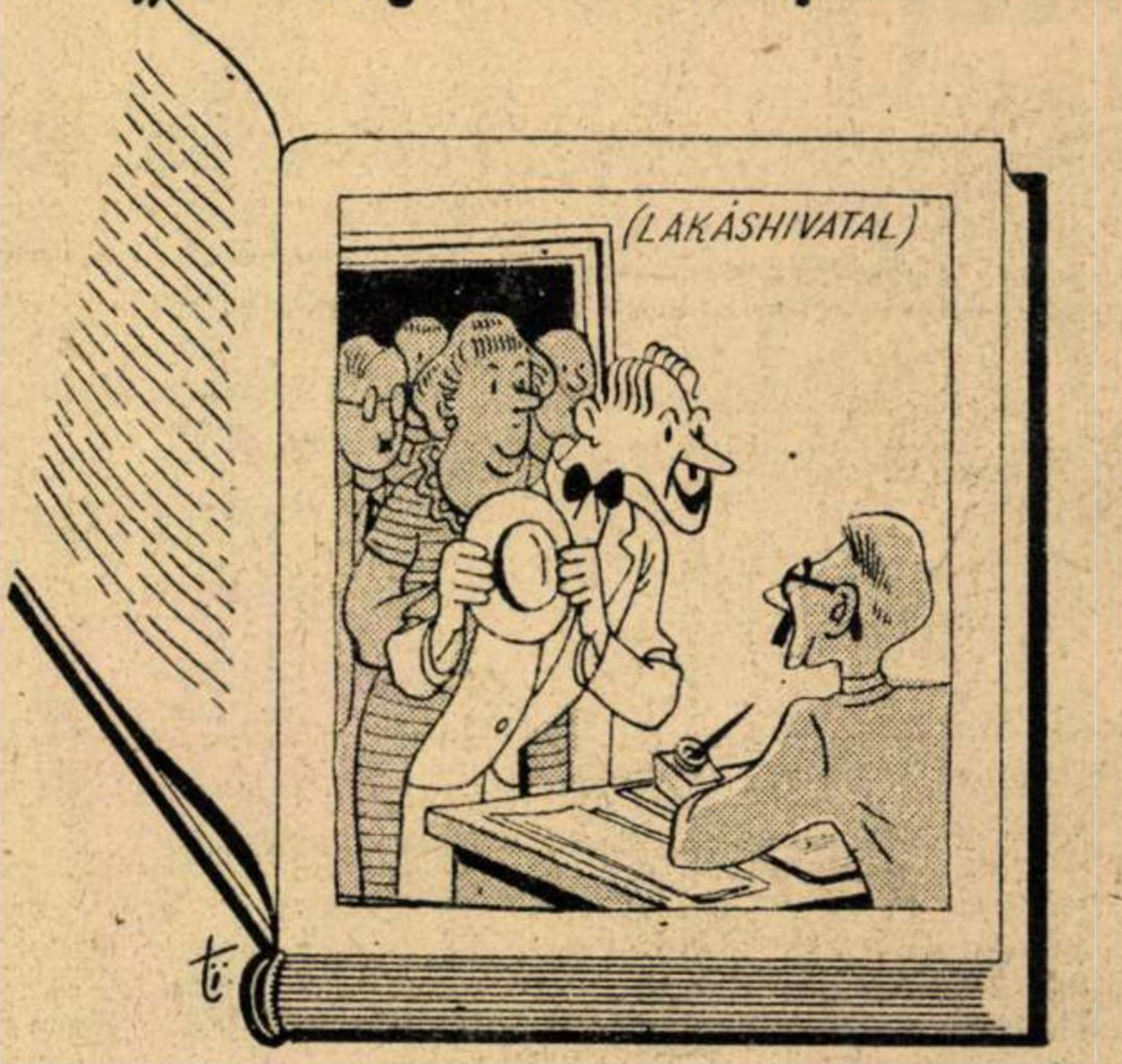
— Művész úr mivel foglalkozik mostanában?

— Keretlegény vagyok a Ludas Matyinál. Én rajzolok keretet a viccekhez.

Ludas Matyi klasszikus sorozata; III.

Vörösmarty Mihály:

„Áll-e még az ösz Peterdy háza?" ...

A toloncházi kihallgatáson

— Tanácsos úr, itt ez a három ember... Ennek 200 fontja van, ennek 300 fontja van...

— És ez a harmadik?

— Ez nem fontos, de érdekes.

Távollátóknak

(Ezek a viccek távolról sem azok; közelről nézve egyszerű igazságok)

1.

— Friss ez a hús?

— Hogy friss-e? Még szabadlábon van, akitől vettem.

2.

— Olvasta? El lehet válni, de csak két évi házasság után.

— Szóval mindenért meg kell szenvedni.

3.

— Mit gondol Kencéné, hazajön most az én uram is a fogságból?

— Hol esett fogságba?

— A tőzsde előtt.

Nincs papir, nem adnak ki több lapengedélyt!

Általános meglepetést keltett, hogy a legutóbbi héten csak 3 lap indult és mindössze 7 lap jelentette be közeli megindulását.

A Ludas Matyi úgy értesül, hogy elsejétől kezdve papírhiány miatt egyáltalán nem adnak ki lapengedélyt. *Az a papiros ugyanis, amelyre a miniszterelnökség a lapengedélyeket legépeli, teljesen kifogyott.*

Ló a kövezeten

Irta: Zágon István

Egy ló feküdt a kövezeten.

A jó ég tudja csak, mennyit állt és futott, mielőtt lefeküdt? Téglát hordott talán, amivel eszpresszót építettek, vagy lisztet cipelt, sorbaálló asszonyok kosarába. Hasznos munkát végzett, vagy haszontalant, szegény sokaknak dolgozott, vagy gazdag keveseknek — azt nem tudom. De egy biztos. Nem sajátmagának dolgozott. Hisz mondom: ló volt szegény.

Ugyanez a tény másnak is eszébe jutott. Nem az, hogy dolgozott, hanem az, hogy ló volt. Egy sovány, rosszképű ember állt meg egy pillanatra a járda szélén, odakukkantott és azt mondta:

— Na, úgy látszik: egy lóval kevesebb. Azért marad még Pesten elég.

És körülnézett, diadalmasan. Azt nézte: hallották-e elegen ezt a kitűnő mondást? Mert ő nem négylábú lóra célzott ám, hanem kétlábúra. Hogy abból marad elég. Na, ilyen szellemes volt. Csak úgy hétköznap, az utcán, egy kárvallott pára teste mellett. Úgy hatott rám ez a mondás, mint egy rombadőlt házban hevenyészett, vásári kirakat, tele rikító, ízléstelen, filléres műselyemmel. Úgy értem ezt a filléreset, hogy métere ezerháromszáz pengő.

Egy gyerek is nézte a lovat, az apjával együtt. Jó ruha volt a gyereken, az apján arany karkötőóra. A gyerek reménykedve mondta:

— Még él. Ugye, papa?

A papa nem felelt. Gondolkozott. Mint aféle üzletember. Véletlenül ismerem, látásból. A hússzakmában dolgozik. Bizonyára azon törte a fejét: hogy lehetne ezt a lovat hasznosítani, kilóját ennyiért, meg ennyiért?

Egyre több ember gyült a ló köré.

Most érkezett a gazdája, egy pokróccal.

Nagy erőlködéssel gyömöszölte a ló alá. Úgy vélte: ezen a patkóhoz simuló anyagon talán könnyebben talpra tudja magát kínlódni szegény állat, mint a kemény, csúszos kövezeten. És volt is erre valami halvány remény. A ló felemelte a fejét és a két első lábával előbbrecsúszott a pokrócon egy pár centimétert.

Egy növendékleány állt mellettem. Kozmetikás-piros szája volt, nagy szeme, talán egy kis szíve is. Azt mondta:

— Pokrócot tesznek alá. Azon fekszik. Ilyen jól talán életében nem ment szegénynek.

Azt mondja erre egy irígy ember:

— De nézze meg azt a pokrócot! Valódi, békebeli, majdnem egész új! Egy ló alá! Disznóság!

A ló közben tovább erőlködött. De sehogyse tudott talpraállni. És most már egész tömeg állta körül. Mert Pesten mindig nagyon örvendetes szenzáció az, ha valakinek rosszul megy. De én, mint aféle asszimilálhatatlan vidéki, nem igen bírom az ilyesmit. Épp tovább akartam menni, mikor valaki a tömegből nagyot kiált, hogy:

— Pista!

Megálltam. Minden Istvánnak az a rögeszméje, hogy ő az egyedüli Pista a világon. De nem nekem szóltak. Egy kőművesnek, aki ott dolgozott az utcán, pár méterre a lótól. Falat malterozott. És egy barátja hívta, hogy jöjjön oda a tömegbe, figyelni a lovat, hogy talpraáll-e, vagy se, él-e, vagy hal-e? Egyszóval: nézni a szenzációt. De Pista nem jött. Azt kiáltotta vissza:

— Nem érek rá! Dógom van!

Mindenki odanézett. Nem értették ezt a Pistát. Hát van ember Pesten, aki dolgozik, mikor szórakozni mehetne, ingyen?

Úgy néztek rá, mint egy bolondra.

Egy kis szamár kalandjai a nagy Budapesten. VIII.

KUKSI ÉS A RAZZIA

Tőzsde előtt sétált Kuksi,
Elkenülve annak táját,
Bizonyára besztől féltve
Csekélyke kis valutáját.

Bölcs szamár ő, tudja jól, hogy
Mindig ősz jön minden nyárra,
Nem viszi hát mint a tőzsdés
Bőrét soha a vásárra.

Razzia volt aznap éppen,
Kuksikát is elsodorva
És a tőzsdésekkel őt is
Beállították a sorba.

„Munkaadóm igazolhat,
Hívják fel a Ludas Matyit . . ."
Erre engedték csak végre
Szabadon a szegény csacsit.

Döntő érv

A lakáshivatali ellenőr megjelenik Kovácséknál, hogy lekontrollálja: jár-e nekik a hatszobás lakás? Kovács előzékenyen mutatja végig a lakást.

— Ez az ebédlő — mondja Kovács.

— Engedélyezve — szól az ellenőr.

— Ez a szalón.

— Engedélyezve.

— Ez a gyerekszoba.

— Engedélyezve.

— Ez a dolgozószoba.

— Engedélyezve.

— Ez itt az én hálószobám, a másik pedig a feleségem hálószobája.

— Hohó — mondja az ellenőr. — A mai világban nem jár külön hálószoba.

Ebben a pillanatban belép Kovácsné, az ellenőr ránéz és csendesen így szól:

— Engedélyezve . .

A Tértől a Toloncházig

IRTA: HIDVÉGHY FERENC

E Tér nagy, gyanús, furcsa térség,
Feketézők,. tőzsdések lakják,
De a hömpölygő árfolyamok
A Toloncházig hordják habját.

Ha torkig ér az ár-magasság,
Ha Sólyom így szól: forr a vérem:
És razziát tart ezer hekus,
Nincs kiút a Szabadság-téren.

Hiába minden dús nyereszség,
Bárhogy harácsolt valutázva:
A tőzsdés elindult a Tértől
S befut a szép, nagy Toloncházba.

Kiki tegye olcsóbbá az életét!

A hónapok óta tartó rettenetes drágaság

egyetlen vigasza

az volt, hogy a Világ 50.000 pengős pályázata „Hogyan lehetne olcsóbbá tenni az életet", majd megoldja a megélhetés problémáját. A nagyközönséget

annál kínosabban

érintette, hogy a Világ most kihirdette a pályázat eredményét, de nem fedte fel a titkot: *hogyan lehetne olcsóbban élni?* Minthogy nem közömbös a kérdés előttünk sem, kérdést intéztünk a Világ szerkesztőjéhez: *hogyan élhetnénk olcsóbban?*

— Aki ezt tudni akarja — kaptuk a választ — hirdessen 50.000 pengős pályázatot.

Nagyapa megmenekülése

Gábor Andort, aki az unokájával sétált, a detektívek állították meg.

— Maga írta a *Dollárpapát* és maga fordította a *Dollárkirálynőt?*

— Igen.

— *Napoleonról* nem írt?

— Nem.

— Szerencséje!

MAGYAR IRODALOMTÖRTÉNET

Ludas Mátyás egyetemi ny. r. tanár előadása

Halotti beszéd

Legrégibb nyelvemlékünk a Halotti Beszéd. A Halotti Beszéd meglehetősen hosszú írásmű, a nyelv később sokkal tömörebb lett. A nyilasok alatt például már elég volt ennyi halotti beszédnek: „Nekem nincsenek rendben a származási irataim."

Balassi

Régi költőink közül a legnagyobb hatást kétségkívül Balassi Bálint, a végek énekese gyakorolta az utókorra. Főleg a textilesek állanak ma is erősen a hatása alatt; állandóan a végeket dicsérik.

Az első magyar regény

Az első magyar regény Dugonics András Etelkája volt; az utolsó Dövényi Nagy Lajos „Tarnopolból indult el" című remekműve. Dugonicsé elsőbb volt az elsőnél, Dövényié utolsóbb az utolsónál.

Drámairodalmunk

Az első magyar színpadi műnek ma nagyobb a hatása, mint sok százévvel ezelőtt, amikor írták. Főleg a darab címe csodálatosan szép: az ábrándos vágyakozástól összeszorul a szívünk, ha csak a címét halljuk ennek az alkotásnak. Mert e bohózat címe: *Kocsonya* Mihály házassága.

Szakkönyvek

Az első magyar szakkönyv Arany János Toldija volt és a pincérszakmáról szólt. Páratlan szakmai jártassággal ecseteli, hogyan váltotta a rókalelkű Toldi György Lajos királynál a tányért. (Akkoriban a pincérséghez négy polgári és rókalélek kellett.) Sajátságos egyébként, hogy azidőben mennyit szerepeltek a pincérek az irodalomban. A legtöbb regény hősei főurak voltak.

Meseirodalmunk

Meseirodalmunk tulajdonképpen Fáy Andrással kezdődött; de igazi virágzását a közmunkák idejében érte el. A közmunkamentességet kérők olyanokat meséltek, hogy Fáy András, sőt maga Aesopus is elbujhatott mellettük.

Petőfi

Minden idők legnagyobb költője Petőfi Sándor volt. Ő már száz évvel ezelőtt megmondta a németeknek, hogy mit foglaljanak el a magyar haza helyett. Ha a németek hallgattak volna rá — bár technikailag kétségkívül nehezen végrehajtható foglalás lett volna — ma nem fájna a fejük.

Jókai

Regényirodalmunkban külön fejezetet jelent Jókai, a Nagy Mesemondó. Ő volt a legnagyobb fantáziájú magyar író. Ha ma élne, biztosan ilyen című regényeket írna: „Szegény feketézők"; „Elvégzett közmunkák"; „Épelméjű nyilasok"; „Fehér élelmiszerek"; és ha már nagyon öreg lenne, megírná nagy fantasztikus regényét: Aki a Fizetéséből Élt.

A maiak

Irodalmunk ma is élő személyiségei közül elsőnek Kolosváry-Borcsa Mihályt kell megemlítenünk. Azért elsőnek, mert sietnünk kell vele, hátha nem sokáig él.

Ady

Ady Endre, sajnos, elveszett a magyar irodalom számára. Kraxelhuber Th. Töhötöm polgáriiskolai tanár megállapította róla, hogy nem volt magyar. Újabban Ady megkerült, de Kraxelhuber eltűnt.

A regény

Irodalmunkon aranyfonálként húzódnak végig Dövényi Nagy Lajos „Tarnopolból indult el" című regényének sorai. Zilahy Lajos és Móricz Zsigmond regényeit a nyilas időkben nem méltányolták, miután ezek az írók csupa szórakozottságból nem Tarnopolból indították el hőseiket.

Humor

Humorban eddig még nem sikerült felülmúlni Kolosváry-Borcsáékat. A ma is működő humoristák közül magamat említeném meg elsősorban, ha volna bőr a képemen. Most látom, hogy van.

Gergely Miklós

Maga arra kíváncsi, hogy mernek a reakciósok és a nyilasok még mindig uszítani a demokrácia ellen?
Hát majd megmagyarázom!

A horpadtmellű, cingár kis hivatalnok kérkedve büszkélkedik a feleségének:

— Mit szólsz hozzá drágám? Ma alaposan megmondtam a véleményem egy nehézsúlyú boxbajnoknak?!

— Te jó ég . . .! — rémüldözik az asszony. — És nem törte össze a csontodat?!

— Nem hát! Mert amikor dühbe jött, letettem a telefonkagylót.

Azt szeretné tudni szaktárs, hogyan kerülnek be fontos hivatali állásokba olyanok is, akiknek inkább a vádlottak padján lenne a helyük?
Ezt is megmagyarázom.

Kovács úr új szobalányt vesz fel.

— A legutolsó helyéről miért jött el? — kérdezi.

— Mert a nagysága rajtakapott, amikor a nagyságos úr bejött hozzám . . .

— Rendben van — mondja Kovács úr —, fel van véve.

Büntetési feladat

— Mi az, Sötét úr!? Abbahagyta a zsírüzletet?
— Elfogtak a razzián. Most le kell írnom százszor, hogy „A feketézés hazaárulás."

A Budapesti Sütők Ipartestülete — árván maradt jegyese nevében is — anyagi érdekeiben mélyen megrendülve, de a polgármester úr akaratába beletörődve tudatja, hogy forrón szeretett terméke, a legdrágább, a megfizethetetlen,

Soós Bucy

a fogyasztók hét hónapig türelemmel viselt szenvedése után megszűnt létezni.
Földi maradványait prézlinek feldolgozva hozzuk forgalomba.
Áldozatos élete eredményét csekkszámláinkon fogjuk megörökíteni.

Hammer úr védőjének védőbeszéde — önmaga mellett

Tekintetes Népbíróság!
Miután védencemet, Hammer Ferenc pénzügyi titkár, tartalékos munkaszázadparancsnok urat már úgy megvédtem, hogy majd agyonvertek, hadd mondjak pár keresetlen szót a magam védelmére is.

Nézzük csak, mi is a vád ellenem? Az, hogy Ledermann létemre elvállaltam egy volt munkaszázadparancsnok védelmét. Ezt azért tartják felháborítónak, mert magam is munkaszolgálatos voltam. A vád egészen naív. Először is voltra nem adok. Másodszor, mikor felkértek e derék Hammer védelmére, azt mondtam magamnak: ne kérdezd, ki voltam, hanem védj. Megjegyzem, ha nem lettem volna speciel magam is munkaszolgálatos, nem is vállalom az ügyet. Úgy nem lehettem volna elég tárgyilagos. Csak egy volt musz tudja igazán értékelni azt a lágy zenei lelkületet, amellyel Hammer a munkaszolgálatosokat kezelte. Az, hogy tél idején fára ültette őket, mély szociális érzékre vall, mert ebből kiderül, hogy a kemény télre való tekintettel valami kis fához akarta juttatni őket. Az pedig, hogy közben a faágon kukorékolniok kellett, mi mást bizonyít, mint azt, hogy jobb koszt hijján azt az illúziót akarta kelteni bennük: ne csüggedjetek, van még pár kakasunk.

Én, mint volt munkaszolgálatos, tudom, mit jelentett annakidején egy kakas, hiszen olyan egyhangú volt a kosztunk, hogy jobbára csak tyúk főtt a fazekunkban.

Mindezekből kiderül, hogy Hammer jó ember volt. A legénység imádta. Főleg a keretlegénység.

Ezért vállaltam Hammer úr védelmét. Illetve nem csupán ezért. Végre is az ügyvédi tiszteletdíjat se adom a Nemzeti Segélynek.

Mindezek alapján kérem felmentésemet!

1001 éjszaka 1945-ben

Aladdin szegény halászfiú volt. A zavarosban szokott halászni. Egyszer, ahogy ment a tenger felé, belebotlott egy rozsdás lámpába. Felemelte és leplének selymével dörzsölgetni kezdte; mert arra gondolt, hogy eladja és Napcsit vesz belőle. Hát ahogy dörzsöli, ott terem egy százöles óriás, leborul eléje és azt mondja:

— Parancsolj velem, uram!

— Fuvarozd ide a bagdadi nagybazárt, — mondta unalmában Aladdin. Nem mert tudta, hogy az já messzire van és egyedül akart maradni a szultán lányával.

De csalódott; mert egy pillanat mulva megjelent az óriás. És még szerencse, hogy nem öt perc mulva jelent meg, mert akkor Aladdin szégyenkezett volna, a szultán lányáról nem is beszélve.

— A parancsot nem tudtam teljesíteni, — nyögte. — Nem találtam Spanyolországban semmiféle caudil-

akart a szegény óriásnak mindjárt kezdetben valami nehéz feladatot adni.

A következő pillanatban ott volt a bagdadi nagybazár.

— Masallah! — kiáltott Aladdin. — Csak úgy félkézzel elhozza a nagybazárt, pedig mekkorák benne az árak!

Sétálgatott egy kicsit a bazárban, de aztán változatosságra vágyott.

— Most hozd ide a szultán legszebbik lányát, — mondta az óriásnak.

A következő pillanatban ott volt a szultán legszebbik lánya.

— Hozd ide Spanyolországból a caudillot, — mondta gyorsan Aladdin,

lot, csak valami Franco nevü öreg demokratát.

— Hm, — mondta Aladdin és gondolkodott egy keveset. — Akkor menj Budapestre és hozd el a Gellérthegyet.

Az óriás eltűnt. Aladdin fellélegzett. Három óra mulva — ismétlem, ó, Világ Fényessége, a szultán legszebbik lánya nagyon szép volt, — végre eszébe jutott Aladdinnak az óriás. Aggódni kezdett. Kétségbeesetten dörzsölte a lámpát; semmi eredmény.

Ekkor pillantotta meg a lámpán levő kis táblácskát:

> *A csodalámpa gázhiány miatt csak ½7-től ½8-ig működik.*

Finom propaganda

— Honnan vett üveget, kislány?
— Nincs itt üveg!
— Hát akkor mért áll ott?
— Férjhez akarok menni.

E heti számunkat
Irták és rajzolták:

Aranyos Gusztáv
Békeffi István
Byssz Róbert
Csorna Béla
Farkas Lujza
Garami Árpád
Gábor Andor
Gáspár Antal
Gergely Miklós
Hidvéghy Ferenc
Kaján Tibor
Kertész Endre
Király Dezső
Sándor Károly
Shwott Lajos
Szakmáry László
Szegő Gizi
Tabi László
Toncz Tibor
Török János
Vasi
Zágon István

Ludas Matyi
Szatirikus hetilap. — Megjelenik minden vasárnap
Szerkesztő:
GÁL GYÖRGY
Felelős szerkesztő:
SZEGEDI EMIL
Felelős kiadó:
PETŐ JÓZSEF
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5.
Szerkesztőségi órák: Minden hétköznap 9–1-ig.
Kéziratokat nem őrzünk meg és nem adunk vissza.
Nyomatott a „Szikra" Lapvállalat offset-körforgógépein.
Felelős nyomdavezető: Nedeczky László.
Főbizományos: Globus hírlap és könyvterjesztő vállalat, Budapest, Nagymező-utca 26.

Ők sem tűrik a reakciót...

EGY GYANUS ELEM A LEGIFJABBAK SZABAD SZAGSZERVEZETÉBEN.